

Pražský deník Petra Härtlinga – 3. díl

Praha, 24. 01. 2008

Začínám trochu poznávat velkoměstská pravidla Prahy. Samozřejmě to souvisí s ekonomikou, ale také s dvojjazyčností, s malými občůdky, se skromností i s mystifikacemi propagačních materiálů o městě. Kde mám začít? Nejlépe bolavýma nohama a cestou k německo-české školce sídlící v Sokolském domě v Polské ulici. Materiál školky sliboval, že nebude daleko od Václavského náměstí. Nejdříve máme jít „nahoru“ po Václavském náměstí – je to trochu do kopce – a potom na Vinohrady, německy Weinberge. Na strmé cestě mi došel dech. Manželka mě musela podpírat a rukou jsem se jí pevně držel ramen. Kromě toho mě při každé zastávce pronásledovala chmurná myšlenka, že jsem ještě před pár lety takové kopečky hravě zdolával. Když cestou praktikantka z Lipska Sibylle studovala plán města, zeptal se nás jeden mladý muž nejdříve anglicky a potom německy, kam jdeme. Do školky v Polské ulici. Věděl, kde to je, že je

tam dnes autorské čtení a jeho žena tam má taky namířeno. Možná nás dohoní, jde s modrým kočárkem. Za chvíli se muž vytratil. Když jsme konečně dorazili a hledali vchod do školky, opravdu nám ho ukázala mladá žena s modrým kočárkem. Jak bylo avizováno! Ve dvou

Peter Härtling čte v mateřské školce
Foto©Prager Literaturhaus

místnostech, kde vládla dobrá nálada, nás očekávaly dva tucty dětí ve věku mezi dvěma až

sedmi roky. Ty starší přivedl mladý učitel z německé školy. Předčítal jsem z knihy „Sofie macht Geschichten“, přičemž mě dojímal pozornost těch špuntů. Potom následovala diskuse. Většina maminek mluvila perfektně německy. Byly to Češky provdané za Němce, které se rozhodly pro dvojjazyčnou výchovu dětí. Školka se řídí následujícím principem. Německé učitelky se starají o děti dopoledne; odpoledne učitelky české. Výraz „učitelka v mateřské školce“ je pro mě přijatelnější než „vychovatelka“. Paní Frank, ředitelka mateřské

školky, se nabídla, že nás odveze autem k našemu hotelu, Arcotelu Teatrino na Žižkově. Vyprávěla nám, jak se hosté, hostitelé, turisté a Pražané odlišují. Vyjela ovšem špatným směrem. Ne k Václavskému náměstí. Pokusili jsme se nesmělými posunky i slovně opravit směr jízdy. Paní Frank dvakrát zabočila a řekla: To musí být určitě Bořivojova, kde je váš hotel. Do kolika kopců jsem jen musel jít zbytečně. Považuji to za neplánovanou procházku Prahou. Když jsme si trochu odpočinuli, opustili jsme hotel a vydali se hledat kavárnu. Šli jsme směrem, kterým jezdí devítka. V ulici s obchody jsme objevili pekařství s posezením. Káva nás osvěžila, housky nám chutnaly. Při pozorování ostatních zákazníků – školáků, starších žen, řemeslníků – jsem si všiml určité skromnosti, která u nás chybí. Kdybych si otevřel podobný obchod ve Frankfurtu, musel bych ho asi co nejrychleji zavřít kvůli konkurenčnímu modernějšímu podniku. Přiznávám, Žižkov se nedá srovnávat s pražským Starým Městem. Tam skromnost skončila. Když jsme s Františkem Černým před několika dny procházeli centrem, upozornil na jedinečný pražský kubistický dům. To by mohla být fenomenální budova pro Pražský literární dům autorů německého jazyka. Mohla by. Kavárna musela kvůli vysokému nájmu zavřít. Také jsem se dozvěděl, že nemovitosti tu skupují především Italové a Rusové. Na rozdíl od Rusů se Italové nestarají, jak jsou stavby zachovalé. Podle jejich zkušeností jsou asi všechna stará města nezničitelná.

Německý spisovatel **Peter Härtling** (*1933) je ve světě literatury známý jako žurnalista, básník, romanopisec, lektor a nositel mnoha ocenění.

V lednu obdržel Peter Härtling jako první „**Stipendium Lenky Reinerové**“ Pražského literárního domu určené zahraničním spisovatelům a pobývá nyní v Praze.

Foto©Lukáš Táborský

Partneři

ARCOTEL
TEATRINO

ČESKO-NĚMECKÝ
FOND BUDOUCNOSTI
DEUTSCH-TSCHECHISCHER
ZUKUNFTSFONDS